

■■■■■■■■

Josef Konrad Lewhardt (vydavatel)

Deník 2038

Díl 3.

Nová vlna
2024

NOVÁ VLNA
NOVÁ VLNA

Z německého originálu *Tagebuch 2038*
přeložila Šimona Löwensteinová

Translation © Šimona Löwensteinová, 2024
© Zdeněk Rampas – Nová vlna 2024
ISBN 978-80-88343-65-3

Abstrakt

Elektronický deník čtrnáctileté dívky z roku 2038 pocházející z Evropy obsahuje kromě osobních záznamů rovněž mnoho naskenovaných textů a nahrávek z kompetenčního centra nebo holografického vysílání, které umožňují náhled do politické struktury a myšlení tehdejší „ekologické demokracie“ Evropské rozmanitosti krátce před jejím rozšířením na Středomořskou unii. Jeho vydavatel v něm našel poukazy jednak na osobní příběh svého vlastního dětství, jednak na historické příčiny následující světové katastrofy 21. století.

Vydavatel

Americký historik Josef Konrad Lewhardt (*2031) proslulý svým epochálním dílem *Globální náboženská válka 21. století* napsal kdysi o *Deníku 2038* svou první disertaci, v níž podrobně analyzoval v něm obsažené dokumenty v kontextu doby s poukazem na důsledky určitého myšlení a jeho následky v životní praxi. Později prohlásil své pochmurné prognózy za zbytečné, protože skutečnost už přesáhla v mnohých ohledech jeho představivost. Zdánlivá normalita dneška překonala dřívější absurditu, nepředstavitelné tak pokulhává za reálným děním.

Podle jeho výzkumu pochází stará kniha s titulem *Falešný satelit*, z níž se v *Deníku* nachází naskenovaný začátek první kapitoly a přepracované interview s mimozemšťanem jako nahrávka holografického vysílání, z roku 1994. Někteří historici jsou však toho názoru, že velká část analyzovaného historického dokumentu nepochází až z roku 2038, nýbrž byla napsaná už někdy kolem 2004. Jak je to možné, je však dosud záhadou.

Josef Konrad Lewhardt (vydavatel)

Deník 2038

Díl 3.

Nová vlna
2024

Obsah

Díl 1.

0. Kompetenční týden (integrace):	20. 08. – 22. 08. 2038
1. Kompetenční týden (ranní směna):	23. 08. – 29. 08. 2038

Díl 2.

2. Kompetenční týden (odpolední směna):	30. 08. – 05. 09. 2038

Díl 3.

3. Kompetenční týden (noční směna):	06. 09. – 11. 09. 2038
Zbylé záznamy (nepravidelné):	13. 09. – 17. 10. 2038
Epilog	(prosinec 2099)

3. Kompetenční týden (noční směna)

Heslo: Některá zvířata jsou škodlivá

PON-DJE-LII

2038-09-06

18:36:20

MO-DUS PSA-NJII

ZMNJE-NJIT MO-DUS?

A-NO

NE

PO-SLE-KHO-VII MO-DUS AK-TI-VO-VAAN

MO-DUS PO-SLE-KHU

O-PA-KO-VAT?

A-NO

NE

OK

PO-SLE-KHO-VII MO-DUS SKON-CHEN

PO-KRA-CHO-VAT F PSA-NJII

A-NO

NE

MO-DUS PSA-NJII

Co jsem si to včera stáhla za hovadinu? Takový pitomý žvásty. Genderová kompetence při vedení války? Na co to potřebuju? Měli jsme něco takovýho za úkol? Určitě ne. Asi jsem usnula a stáhlo se to automaticky. Co to tam vykládaj za kraviny? Nerozumím ani slovu. Naštěstí se deníček nakonec sám vypnul. Představ si, že by taková blbost běžela hodiny a on by všechno nahrál. No co, mám už tam i jiný věci – například tu starou knihu, ale bohužel jen začátek, pak to zkolabovalo. A od té doby nefunguje skener. Nedá se už ani nahrávat? Sakra, to by mi ještě scházelo. Potřebuju to do koncentráku a vůbec. I z hološky jsem si chtěla ještě leccos stáhnout. Víš co, hned to vyzkouším, jestli to jde nebo ne. Chci to vědět hned. Jinak... Bylo by blbý, kdyby to nešlo.

ZMNJE-NJIT MO-DUS?

A-NO

NE

MO-DUS NA-HRAA-VAA-NJII AK-TI-VO-VAAN

START

STOP

- 1. HLAS (mužský, registrován jako mediální zpravodaj MOHAMMAD -ŠNAJDERKA):** K výboru Spojených kultur byla podána žádost Afrického společenství kanibalek a kanibalů na podporu jejich marginalizované kultury. Žadatelstvo se v ní odvolalo na zákony na obranu kulturní rozmanitosti, především článek 38, II/18 zvláštního ustanovení na ochranu vyhynutím ohrožených kultur a jejich hodnot. Zácho-va musí být bezpodmínečně zaručena světovým společenstvím, neboť patří ke kulturní památce lidstva. Organizace má proto nárok na několik miliard dolarů na znovuoživení už téměř vyhynulých starých rituálů různých afrických kmenů, šíření a popularizaci kanibalských zvyků a obyčejů, jakož i na vojenskou ochranu svých kulturních praktik před útoky sousedních kmenů nebo rodinného členstva k požití určených osob. Zdůvodnění: Právo na život kultury má vyšší etický status a praktický užitek pro lidstvo než u jednotlivých osob. Žádost bude v příštích dnech diskutována v UCO a posléze odhlasována.

Z domova: Parlament Evropské rozmanitosti diskutoval o praktické aplikaci nedávno vydané direktivy o standardizaci povinných akustických hlášení na veřejných toaletách. Problematika se týkala nedostatečné realizace akustické výzvy k usednutí před upotřebením záchodové mísy v některých spolkových státech a autonomních oblastech. Převážně ve státech a nezávislých regionech východní Evropy byly instalovány přístroje aktivující hlášení automaticky při vstupu do příslušné místnosti. Předmětem kritiky byla zaprvé skutečnost, že hlášení probíhá pouze v zemském jazyce, čímž jsou diskriminováni příslušníci a příslušníci jiných jazykových skupin. Zadruhé nedostatek monitorování a tím možnosti trestního postihu při přestupku na základě direktivy ER do zemských zákoníků implementovaného zákona, který výslovně zakazuje užívání toalet určených k sezení (výjimku tvoří zařízení bez záchodových mís, u nichž bylo hlášení pozměněno z posazení se na podřep) v jiné tělesné poloze, jako například vestoje, vleže nebo dalších možných pozicích a postojích. Lepší alternativu poskytují zařízení s volbou zemského nebo místního jazyka instalované na vstupních dveřích. Některým z nich však schází dodatečné bezpečnostní opatření zabráňující přístupu, pokud není aktivována volba jazyka. Mnozí spolubydlící tudíž vstoupili do dotyčné místnosti bez vyslechnutí příslušného hlášení. Ale i v případě, že funguje přístupová pojistka, není zaručeno, že se direktiva ER bude skutečně dodržovat, dokud dodatečné mechanismy, jako jsou sledovací kamera a alarm, nezabraňují zneužití toaletního zařízení. Firma Inima pro sanitární elektronickou výbavu předložila nový koncept.

Spočívá v tom, že se automaticky aktivuje poplašný systém, který je možno deaktivovat tlakem na sedací prkénko. Toto bezpečnostní zařízení však dosud není dostatečně vyvinuté, neboť stačí lehké stlačení okraje prkénka, aby byl alarm rovněž deaktivován. Mnohé poslankyňe a poslanci proto doporučují důslednější sledovací opatření a přísnější tresty pro pachatele a pachatelky.

NA-HRAA-VAA-NJII

START

STOP

PO-KRA-CHO-VAT F PSA-NJII

A-NO

NE

MO-DUS PSA-NJII

Stačí, všechno funguje. Díky klimatu, už jsem se bála, že se to taky rozbilo. Dobrý. Co jsem to chtěla? Jo, vyprávět, co se dneska stalo. Nebo i včera? Včera mi bylo blbě. Moc blbě. Vlastně si ani nevzpomínám, co se na tom večírku dělo. Myslím, že jsem včera něco o tom říkala, i když mi bylo blbě. Nebo ne? To je fuk. Včera bylo včera, ale myslím, že už to nikdy nebudu dělat, myslím teda pít ty divný nápoje. Budu pít jenom colu nebo swift, jinak nic, každopádně žádný multisofty nebo něco podobného. Dneska mi je už mnohem líp, ještě ne úplně dobře, ale aspoň tak, že jsem mohla jít na ten projekt. A o tom jsem vlastně chtěla vykládat, co všechno se tam stalo. Jak mám začít?

Stalo se něco strašného. Vlastně ani ne tak strašného, jako spíš divného. A potom jsme dostali volno. A měla jsem konečně možnost mluvit se Zarathustrou. Jsem strašně šťastná. Jenže na druhou stranu zase ne. Nevím, jak to popsat. Tak to popíšu. Ale nevím, jak začít. Tak prostě popořadě. Přišli jsme do toho novolesa, ne – přijeli, je to přece docela daleko od našeho koncentráku, nejdřív magnetkou a pak ještě autobusem. Existuje tam sice taky spoj s velkoprostorovým kluzákem, ale ne pro nás, je moc drahej. Každopádně jsme tam nakonec dojeli, skoro celá skupina, asi dva chyběli, ty budou mít malér, ale já jsem tam byla. No a tam se před pár lety vysázel nověj smíšeněj les, přesněji řečeno dubovo-bukovej, vždycky jeden dub a jeden buk, střídavě, aby to bylo správný. A naším úkolem bylo ty stromy spočítat. Ne v celým lese, jenom v jedný části, prvních deset nebo dvacet řad,

nevím přesně, a další skupiny pak spočítaj další kus. Samozřejmě ne v hlavě nebo na prstech, ale s takovejma speciálníma přístrojema. Ty se jednoduše položeš na čipy, co maj ty stromy, a přístroj ten strom zaregistruje. Je to docela jednoduchý. Jenže jsme se moc daleko nedostali. Najednou nebyly v řadě jeden dub a jeden buk, ale dva duby za sebou nebo vedle sebe a pak dokonce tři. Co se tam stalo? Nevím. Fakt ne. Někdo to tam poslal. My jsme to nebyli, my jsme ty stromy nesázeli, to byl někdo jinej. My jsme je měli jenom spočítat. To ale nešlo, to jsme nemohli udělat, protože bylo všechno špatně. Někdo tam udělal strašnou chybu, nebo z nějakýho důvodu se ty semena nebo sazenice, co já vím, co používali... Stromy se přece rozmnožujou ze semen? To je taky fuk. Každopádně to asi nějak popletli. A ta kompetentěrka, mimochodem nějaká cizí, kterou jsme v biošce ani na ekošce ještě neviděli, se strašně rozčílila a akci přerušila, a tím snad i celý projekt. Nemělo by to smysl, aby naše přístroje zaznamenaly nesprávný data. To bylo teda všechno. Ale nešli jsme hned domů, sešli jsme se nejdřív s ostatníma skupinama. Bylo jich docela dost, nevím kolik, ale hodně. A to z různých koncentráků, a kdo by byl řek, taky z toho elitního. Jedna skupina z něj tam byla. A hádej, notýsku, kdo v ní byl! To neuhodneš, ledaže jsem to už řekla. Řekla? Může bejt. Byl tam Zarathustra. Měli taky problémy, takže ta chyba nebyla jenom na našem území, ale všude. Jenom v jedný skupině bylo všechno jak se patří. Ta musela taky skončit, protože platí celkovej výsledek, ne jen výsledky jednotlivých skupin.

Takže pak nastal velkej zmatek, všichni kompendáči byli najednou trochu mimo kontrolu. Běhali jsme sem a tam a pomíchali jsme se s těma druhejma, potom taky ještě poprali, což nebylo v plánu. Měli jsme se jen představit, kdo kam patří, ale k tomu nedošlo. Jakmile kompetentěři nedávali pozor, a to právě nedělali, protože museli diskutovat o tom problému se stromama, začali jsme se vzájemně posmívat a nadávat si, teda některý z nás. A pak došlo ke rvačce mezi různějma koncentrákama. Ani nevím, jak k tomu došlo a kdo začal, každopádně si z nás ty elífaci začali dělat legraci, což našťvalo naše kluky, a ty na ně volali, tak pojďte, vy arogantní sráči, vy hlavy umělý, ukažte, co umíte, protože jste k ničemu. Nebo tak nějak. A pak se na ně vrhli. Oni jsou ty elífaci vlastně i tělesně docela zdatný, jenže se vůbec nebránili, asi nevěděli, co maj dělat, i když byli v převaze. Jak to po-

psat? Jako bitvu? No, byla to fakticky bitva, ale bez mrtvých. Myslím, že naši kluci s sebou neměli žádný nože, bylo by to možný, i když jsme prošli skenem. Tentokrát je neměli. Každopádně jsem nechtěla, aby zmlátili Zarathustru, a tak jsem na ně zařvala, ať ho nechaj nechaj nebo něco podobnýho. Ani nevím, jak se to všechno semlelo. Netrvalo to moc dlouho, protože ty elifáci hned přivolali pomoc, rychleje než kompetentěrky, maj takový nouzový tlačítka a jak je zmáčknout, to asi přece jenom věděli. Každopádně jsme pak byli najednou obklíčený kluzákama, z kterých vylezli policajti, který nás chtěli všechny zatknout a vzít s sebou. To potom taky udělali, jenom mě a pár dalších holek ne. Zarathustra totiž řek, že jsme byly proti tomu a že jsme je hájily, takže nás maj nechat na pokoji. Já jsem při tom uklouzla a upadla a měla jsem šaty celý špinavý a roztržený a myslím, že jsem i brečela. A on pak najednou stál vedle mě a utěšoval mě, dokonce se omlouval nebo co, nechápala jsem, co se se mnou děje.

Musím se konečně dostat k věci. Když to celý skončilo, ne úplně, protože musíme zejtra ještě těm policajtům něco dovysvětlit či co, ale když už byli pryč, tak jsme se spolu bavili jenom my dva. To bylo neuvěřitelný. A dohodli jsme se, že se zejtra sejdem po tom výsledku na bezpečnostní stanici a že spolu půjdem na zmrzlinu. To snad není pravda, mám se sejít se Zarathustrou. Mám zejtra rande! S ním! Zrovna s ním! Je to možný? Co si mám vzít na sebe? Nemám vůbec nic pěknýho. A jak s ním mám mluvit? Jsem úplně zmatená. Co mám dělat, notýsku? Co mám dělat, Martine?

Ty jsi ale dement! Nic jinýho tě nenapadá? Debile. Blbej nápad se ho ptát, je ještě moc malej na takový věci. A Jožka to samý. Jo, Jožka. Ten posudek už přišel, expresní poštou. Tak rychle? Mám se na něj podívat? Ne teď. Ne dneska. Dneska nemůžu. Musím se připravit na zejtra. Ale jak? Na nějakej kosmeták nemám peníze, ne, to by stejně nešlo. A doma? Nevím, někoho zavolám. Koho dneska nezatkli? Anitu? Ne, ta mi nemůže pomoci. Fakt nevím. Asi ne. Radši nikam nepůjdu. Možná jindy. Nějak to dopadne. Nejdřív se musím uklidnit. Mám si pustit nějakou simulaci? To je moc nudný. Co teda? Nějaký vysílání? Něco už běží. Mám to nahrát? To je na nic, takový akční a citový věci notýsek neumí nahrát, je pitomý, že je jenom akustickej. Na začátku se mi zdálo cool, že je takovej starodávnej. Ale už mě to trochu nudí. To psaní deníku. Proč to dělám? Vždyť je to blbost. A teď je ke vše-

mu rozbitej skener. Úkoly se s ním taky daj dělat jenom částečně, na určitý programy je moc starej. Ostatní maj lepší přístroje. Co má Zarathustra? Určitě tu nejnovější technologii se vším všudy. Jestlipak si taky píše deník? Mohla bych se ho zeptat. Možná bych mu mohla něco z toho mýho ukázat. Radši ne, každopádně ne to, co jsem sama napsala. Možná něco zajímavýho z hološky? To určitě zná, dostane se jistě i na lepší vysílání, než co jsou pro nás. Měla bych si aspoň vymyslet, o čem budu zejtra mluvit. O nás, o naší ze všech nejhorší rodině? To radši ne. O politice, o něčem povzbudivým, o budoucnosti? Co přináší budoucnost pozitivního? Změnu klimatu? To přece vůbec není pozitivní. Co teda?

Jsem blbá! Máme přece brzy festival kvůli tomu desátému výročí, možná něco o tom? To by teda myslím nebylo vůbec špatný. Tím se oni v tom elitním koncentráku určitě taky zabývají. Maj bejt koneckonců vůdcové budoucí Evropy. Že jo, vid' že mám pravdu, notýsku. Nic lepšího mě momentálně nenapadá. Budu muset prohledat program, jestli tam najdu něco, o čem bych mohla zejtra mluvit. Pak se možná bude divit, co všechno vím, přestože mám nízký ekologický koeficient. Pak možná pochopí, že my asičí vůbec nejsme tak špatný, jak si myslí, ani tak zbytečný. Zadali nám koneckonců dneska ten samej úkol jako jim. Jak to vlastně? Musej se teď učit taky něco praktickýho? Možná. Asi na tý reportáži bude něco pravdy, aspoň to, že maj moc málo praxe, a proto se musej naučit něco praktickýho. V tom jsme možná lepší. Jestli je to pravda, tak nemám vůbec tak špatný šance na něj udělat dojem. Byli dneska docela bezradný. To teda ty děcka ze zvláštního centra pro nově příchozí bez znalostí jazyka reagovali tenkrát kvůli tý prázdninový mírový akci úplně jinak. Kdy to bylo? To je jedno, asi loni. O tom teď nechci mluvit. To bylo jenom pro srovnání. O to nejde. Mám mluvit o válčení? Jak se to dělá? O ženském vedení války nebo co to bylo, jak jsem si včera omylem stáhla? Ne, to není úplně ono. Kromě toho stejně nechápu, o čem to tam mluvili. Že ženy umějí taky bojovat, přece víme, dokonce líp. Jen to musí bejt taky srozumitelný. Možná najdu něco lepšího. Uvidíme. V Dialogu kultur je nějaký rozhovor se svatým bojovníkem. To by mohlo bejt zajímavý. Kluci se přece vždycky zajímají o takový věci. Bojovníci jsou cool. Nebo nejsou? Máme přece bejt všichni mírumilovný, a když už bojovat, tak za mír. Na co ale potřebujem genderovou kompetenci v armádě? Možná pro-

to. Ale co mi je po tom, myslím, že všichni kluci maj rádi bojovníky nebo válečníky, jedno jestli jsou agresivní nebo ne. Násilí je pro ně přirozený. Platí to i pro korigovaný? Vlastně ne, u nich má bejt přece agresivita vypnutá. Proto možná nezvládaj nic praktickýho. Netroufaj si něco udělat, aby to nebylo špatně nebo někoho nezranili. Praxe je vždycky nějakej zásah do řádu světa. To jsem taky někde slyšela.

Hele, teď myslím úplně filosoficky nebo filologicky? Ne, antropoficky. To mám odtamtud, už si vzpomínám. Něco v tom smyslu tam říkali. Někdy vůbec neškodí něco narušovat. To patří ke koloběhu světa. Stvoření, zachování a zničení. To všechno musí bejt. A jestli je pravda, že se nevyznaj v praxi, a když ta praxe má něco společnýho s agresivitou, teda s bojováním, tak se vlastně musej naučit bojovat, ne? Každopádně to bude pro něj něco novýho, co ještě nezná. Třeba se mu to bude zdát fascinující. Kromě toho existujou i dobrý bojovníci, míroví bojovníci. Jak máme bojovat za mír, když nemáme bojovat? Jsem já to dneska ale chytrá. To bych do sebe neřekla, že pochopím všechny tyhle souvislosti. Nakonec to určitě neuškodí, když si ten pořad nahraju. Svatej bojovník je jistě dobrej bojovník, svatý je něco dobrýho, dokonce víc než dobrý. Je to superdobrý, megadobrý, že jo? Tak se na to kouknem.

ZMNJE-NJIT MO-DUS?

A-NO

NE

MO-DUS NA-HRAA-VAA-NJII AK-TI-VO-VAAN

NA-HRAA-VAA-NJII

START

STOP

- 1. HLAS (mužský, registrován jako mediální manažer DÜRÜM):** Vážené posluchačstvo, milí spolubydlíci, představím vám našeho dnešního hosta, svatého bojovníka Aliho Babu. Komone Ali Babo, je to tvé pravé jméno?
- 2. HLAS (mužský, registruje se jako ALI BABA):** Samozřejmě. Pochybuješ o tom?

MM DÜRÜM: Ne, ne, jistěže ne... Jen se mi tvé jméno zdálo nějak povědomé, ale na tom nesejde. Tedy komone Ali Babo, nejprve několik otázek